

De kleine boswachter

Suzan Dankert

De kleine
boswachter

BraveNewBooks

Copyright © Suzan Dankert

Omslag Brave New Books

ISBN 978 94 640 5022 6
www.bravenewbooks.nl

Deel 1

1. Keutels 9
2. De spoorzoekers 11
3. Alleen in het grote bos 14
4. In een valkuil 16
5. De redding 18
6. Vreemd bezoek 21
7. Een geheimzinnige deur 23
8. De zwarte bestelbus 26
9. De boswachter 29
10. Teentje 32
11. Niels vertelt zijn geheim 35
12. Naar de boswachter 38
13. Met de boswachter naar Teentje 42
14. De wortel 45

1.

Keutels

Hoe deed papa dat ook al weer? In het bos pakte hij weleens een drol of een keutel van een dier op en rook eraan. Zo kon hij ruiken van welk dier het was.

Als het een droog keuteltje was, brak hij het in tweeën en besnuffelde en bekeek het nauwkeurig.

Soms nam papa de keutels in zijn broekzak mee naar huis om ze thuis rustig te kunnen bestuderen.

Niels let helemaal niet op in de klas. Hij moet aldoor denken aan die keutels op het schoolplein.

In de pauze zag hij tijdens verstopperijtje spelen keutels onder de heg langs het schoolplein. Daar wil hij nog eens kijken en kan bijna niet wachten tot de schoolbel gaat.

Juf zegt nog iets over afval op straat... meenemen naar school... Wat is de bedoeling? Hij zal het straks even vragen aan zijn vriendjes Björn en Anika. Zij zitten vooraan in de klas en hebben vast beter opgelet.

Björn en Anika zijn z'n beste vriendjes en ze lopen altijd met z'n drieën dezelfde weg naar school en weer naar huis.

Als het heel hard regende bracht of haalde papa hen weleens

naar en van school. Hij had daar wel tijd voor, omdat hij niet echt vaste werktijden had. Mama en de ouders van Anika en Björn waren altijd al heel vroeg weg naar hun werk. Nu kan papa dat nooit meer doen, want hij is dood... Niels zucht.

Eindelijk! De schoolbel gaat en Niels rent naar buiten en zoekt onder de heg. Ja, hij ziet de keutels al liggen.

Het verbaast hem zo dicht bij school keutels te vinden. Van een konijn zeker? Van een cavia of een wild zwijn zal het wel niet zijn.

Hij bukt zich om een paar keutels te pakken. Hij durft eigenlijk niet zoals papa te snuffelen aan de keutels in zijn hand, want misschien vinden de andere kinderen dat een beetje raar en vies.

‘Ga je mee naar huis, Niels?’ vraagt Björn, die opeens met Anika naast hem staat.

Anika kijkt nieuwgierig naar wat Niels in zijn hand heeft en vraagt: ‘Wat doe je?’

Niels doet gauw de keutels in zijn broekzak en zegt verlegen: ‘Ik wil thuis in het boek over de natuur kijken of het konijnenkeutels zijn.’

Björn grinnikt. ‘Lekker hoor, die keutels in je broekzak!’

Anika vist een plastic zakje uit haar jaszak. ‘Doe ze hier maar in.’

‘Oh dank je wel!’ Niels haalt de keutels uit zijn broekzak en doet ze in het zakje en propt het zakje in zijn broekzak.

Zijn hand veegt hij af aan zijn broek en grijnst daarbij naar Anika en Björn.

2.

De spoorzoekers

Ze lopen het schoolplein af richting huis.

‘Waar had juf het over in de klas vlak voordat de schoolbel ging?’ vraagt Niels.

‘Over afval op straat,’ antwoordt Anika. ‘Morgen beginnen we met het project milieuverontreiniging. Wij moeten afval van de straat oprapen en meenemen naar school.’

Niels zegt: ‘Afval? Wij hebben haast geen afval op de weg naar huis. Dus geen milieu-dinges-probleem, toch?’

‘Nou, wel in het bos waar wandelaars komen,’ zegt Anika.

‘Oh ja,’ zegt Niels, ‘daar misschien wel. Gaan jullie vanmiddag mee naar het bos om daar afval te zoeken of zullen we spoorzoeken?’

‘Nee, wij kunnen niet,’ zegt Björn, ‘want Oma komt vanmiddag bij ons.’

‘Oh jammer,’ zegt Niels teleurgesteld.

Anika ziet dat Niels wat sip kijkt en vraagt: ‘Vind jij het erg om alleen thuis te zijn?’

‘Neu...,’ zegt Niels, ‘dan kan ik doen wat ik wil. Ik wil in elk geval geen oppas, want dan mag ik niet eens naar het bos. Mijn moeder zegt dat het daar gevaarlijk kan zijn met jagers en wilde dieren.’

‘Dat zal wel,’ zegt Björn, ‘maar we moeten toch oefenen in spoorzoeken? Wij kennen al best veel sporen van dieren in het wild.’

Niels knikt. ‘Van herten, elanden en wolven enne... hazen...’

‘Ja makkie,’ zegt Anika. Ze maakt een huppeltje. ‘We lijken wel echte jagers.’

Niels schopt tegen een steentje. ‘Ik weet niet of ik wel een jager zou willen zijn. Ik word liever boswachter.’

Björn zegt: ‘Ik wil wel eens een nieuw spoor ontdekken.’

‘Ja, ik ook,’ vult Niels aan. ‘Van een beer bijvoorbeeld.’

‘Hu... eng!’ Anika griezelt ervan.

Niels lacht plagend naar Anika. ‘Mijn vader heeft wel eens een beer in het grote bos hier gezien.’

Anika kijkt ongelovig naar Niels. ‘Echt?’

Ze lopen de schoolstraat uit, die overgaat in een zandpad richting het bos.

Björn breekt een dikke dode tak van een boom af en maakt daar een soort wandelstok van.

‘Hebben jullie mijn spoor al ontdekt?’ vraagt hij.

Niels doet alsof hij heel erg moet zoeken. ‘Een spoor van een tak misschien?’

Anika giechelt. ‘Een wandelende tak zeker. Ik ga nu ook een spoor maken. Ogen dicht.’

Ze huppelt over de zandweg. ‘Klaar! Jullie mogen kijken.’

Als echte spoorzoekers gaan Niels en Björn zoeken met hun neus zowat op de grond.

‘Hum,’ zegt Björn. ‘Dit spoor lijkt wel het spoor van iemand die huppelt.’

Niels knikt. ‘Dit zijn volgens mij de schoenen van Anika. Nu ga ik een spoor maken. Ogen dicht.’

Niels loopt achterstevoren over de zandweg. Dan roept hij: